

Het ademveld

'Inspiratie': al het menselijke leven hier op aarde begint met een diepe ademteug, vaak gevolgd door een flinke schreeuw. Het zogenaamde zelfstandige leven van ieder van ons is geheel afhankelijk van ademhaling. Zoals de aarde wordt omgeven door een dampkring of atmosfeer, zo leven wij daarbinnen in onze eigen kleine sfeer, ons ademveld. Dit microkosmische ademveld is een levenssfeer, een heel persoonlijke astrale sfeer, in structuur en werking volkomen gelijk aan het grote ademveld van de kosmos.

A

Adem drijft alles tot leven, tot voortdurende omzetting, tot voortgaande verandering. Die mysterieuze levenskracht is in alle tijden herkend en benoemd: prana bij de Indiërs, pneuma bij de Grieken – de Chinezen spreken over chi en de Romeinen over spiritus vitalis als de leven gevende essentie voor alle niveaus waarop het leven zich uitdrukt. De adem regelt de opbouw van de materie en ook de afbraak. Maar ook de doorbraak naar een volkomen nieuw, hoger niveau van leven. Of, zoals een door het taoïsme geïnspireerde botanist het dichterlijk omschreef: 'Het hele landschap buiten is symbolisch voor het landschap binnen in de mens. Alles is opgenomen in eenzelfde, natuurlijk, kosmisch proces. Tegelijkertijd is dat een spiritueel proces, van hoog tot laag door chi geïnspireerd, waarin de hele kosmos deelt en de mens een bescheiden plaats inneemt. Al kan hij er ook zo met hart en ziel in delen dat alle scheiding tussen groot en klein wegvalt.' Zoals diep in het landschap verscholen grotten zich openen naar de grote ruimte, zo betoogt hij, liggen in het innerlijk van de mens bevrijding en onsterfelijkheid verborgen. Het is altijd weer die schijnbare tegenstelling die het wonder van het Ene

Installatie van Jim Lambie in de Fruitmarket Gallery, Edinburgh 2014
Foto ©Ruth Clark. Courtesy of The Fruitmarket Gallery

in zich draagt, het wonder van de volkomen mogelijkheid tot bevrijding, het wonder van een weg die altijd verder gaat, een levenssfeer die oneindig is. J. van Rijckenborgh stelt echter in Het Nuctemeron:

‘Er is geen dialectisch mens en geen goddelijk mens die zich kan onttrekken aan de leiding van de magnetische krachten in zijn ademveld.’

Een zeer krachtig statement, dat ons drijft om de situatie waarin we ons bevinden vanuit het perspectief van het ademveld te bezien.

Iedere mens wordt bij zijn komst op deze aarde geboren in een ademveld – een veld, een sfeer, waarin de erfenis van veel vorige levens is achtergelaten. Dat is of de prachtige schatkamer, of de vale gevangenis – of alles wat daartussen denkbaar is – waarmee we beginnen.

Sfeer is allesbepalend. In een goede sfeer kan veel onheil ten goede worden gekeerd. Een sfeer of veld wordt bepaald door de krachten die erin geconcentreerd zijn. Zo wisten de klassieke rozenkruisers zich beschermd door een vurige krachtconcentratie in hun ademveld. Zij plaatsten hun arbeid bewust onder de bescherming van die kracht, ‘onder de schaduw uwer vleugelen’.

Ieder mens móet ademen. Slechts een korte tijd kunnen we onze adem inhouden of kunnen we geforceerd sneller ademen. Wie een van beide doorzet, raakt buiten bewustzijn, waarna het ademcentrum het overneemt. Zo gaat de adem ook door in de slaap of in een coma.

Op overeenkomstige wijze is het ook niet mogelijk om de magnetische of astrale ademhaling met onze wil te beïnvloeden. In een gesprek enige tijd geleden bracht iemand naar voren dat hij jaren had geprobeerd om van een diepgewortelde neiging, waar hij erg onder leed, af te komen. Hij vertelde dat hij ten slotte tot de conclusie was gekomen dat hij op dat punt met zijn wil niets had bereikt.

‘Het enige,’ zei hij, ‘wat ik met mijn wil kon doen, was besluiten ernaar te kijken – om het zo objectief mogelijk waar te nemen.’

Karl von Eckartshausen ziet dit als een eerste stap in ‘innerlijk schouwen’. Het is innerlijk, met volle aandacht, een zekere afstand nemen. Volle aandacht en afstand nemen, dat lijkt weer tegenstrijdig. Het is echter de houding van iemand die aan een grens is gekomen maar toch van binnen weet dat er een weg is die verder gaat. Door die houding komt er een mate van rust in het ademveld en daardoor wordt het mogelijk om andere magnetische krachten op te nemen.

Wie in die rust, in die levenshouding een van de Tempels van de geestesschool binnengaat, weet dat het hem voor een moment gegeven is om uit de adem Gods voeding op te nemen, de heilige lichtspijzen, die de ontstane ruimte in zijn ademveld verlich-

ten, die de draden van het lot aantasten, die harmonie scheppen in de chaos en de vrede in hem versterken.

De adem Gods is niet alleen maar een straling. Het is ook een substantie die door de ruimte stroomt en alles doordringt – en die hem volkomen zal kunnen veranderen. Het onafwijsbare gevolg daarvan zal zijn dat ook de magnetische ademhaling zal veranderen. Het wordt stiller in het ademveld en het bewustzijn verheldert. Met alle arbeid die in dat bewustzijn ter hand wordt genomen, bevrijdt deze mens zich meer en meer van astrale ballast.

Er ontstaat steeds meer ruimte voor de ziel. De ziel neemt toe in glans, en langzaam maar zeker verandert de sfeer in het ademveld.

Karl von Eckartshausen noemt dit het resultaat van het samenvloeien van het schouwende leven met het werkende leven. De School leert: onverzettelijk geloof, intense hunkering en voortdurend voortgezet streven, ofwel ‘staan op het tapijt’. Dat zijn de voorwaarden om uiteindelijk de magnetische ademhaling te veranderen en het ademveld te openen voor krachten uit de reine astrale sfeer.

Aanvankelijk leven wij in een toegesloten sfeer, waarin een schijnbaar zinloze opeenvolging van opbouw en afbraak plaatsvindt en waar geen ruimte lijkt voor een uitbraak. Door onze schouwende levenshouding, door ononderbroken open te staan voor verdieping, vernieuwing en verheffing en van daaruit te handelen en te doen wat bijdraagt aan het geluk en behoud van wereld en mensheid, zal – vanuit de onbegrensde sfeer van de Grote Adem – een steeds ijlere, subtielere sfeer in ons ademveld indalen.

Dan ontstaat de situatie zoals J. van Rijckenborgh beschrijft in Het Nuctemeron: ‘Het magische vuur van het universum, waar al het leven is, hoeft nu niet meer door de warrige draden van het web van het lot in het ademveld door te dringen. Het oorspronkelijke vuur kan direct toetreden in het microkosmische systeem en het kan zich volkomen puur concentreren in het ademveld, van waaruit de kandidaat zijn wezenheid met dit hermetische vuur gaat voeden.’

Het is een buitengewoon genadevolle situatie die hier wordt beschreven, waarin een ieder zich zal kunnen herkennen en er zich over zal kunnen verheugen. Want er wordt die mens een blik gegund in een hoge werkelijkheid, die hem leidt op het kortst denkbare pad, het pad van mensendienst. Die hem volkomen toerust en beschermt, want het is niet meer de wil die hem drijft, maar de ziel die leeft mét de geest.

Als zij zo is – niet omdat wij aan haar denken, niet omdat wij het willen, maar omdat de tijden van verlangend streven vol zijn geworden – dan is het ademveld een geheiligd veld, dan kan het niet anders of al onze gedachten, gevoelens en handelingen zullen zijn gewijd aan het geluk en behoud van wereld en mensheid. ★